

IK VIND JOU

Kortsmit & Lotz

Ik vind jou

Uitgeverij De Vliegende Hollander

© 2010 Simone Kortsmit en Emile Lotz
© Uitgeverij De Vliegende Hollander, Amsterdam
Omslagontwerp Wil Immink Design
Omslagbeeld Trevillion Images
Foto achterzijde Geert Snoeijer
Zetwerk en typografie Perfect Service

ISBN 978 90 495 0114 3

NUR 305

www.kortsmitenlotz.nl

www.vaarmee.com

Uitgeverij De Vliegende Hollander is een imprint van
Dutch Media Uitgevers bv.

FSC

Mix

Produktgroep uit goed beheerde
bossen, gecontroleerde bronnen
en gerecycled materiaal.

Cert no. SGS-COC-003091

www.fsc.org

© 1996 Forest Stewardship Council

de vliegende hollander

Dit boek is ook leverbaar als e-book:

ISBN 978 90 495 0131 0

Voor Anne-Fleur, Iris en Jasmijn

E.

Voor mijn kinderen

S.

1

Het geluid klinkt harder nu. Zelfs de schreeuwerige artikelen in het tijdschrift op mijn schoot kunnen de kreten niet doen verstommen. Ik sla een bladzijde om. Het gaat over diëten. De afgelopen vijf maanden ben ik meer dan zeven kilo afgevallen, een kuur van stress en rouwverwerking. Ik kijk op naar mijn dochter achter in de tuin. Alleen haar blonde kruin is zichtbaar, want ze zit op de bodem van een lege vijver. Daar speelt ze de geheimzinnige, gefluisterde avonturen met haar My Little Pony's, zoals alleen een vierjarige dat kan.

Ik sla het damesblad dicht en laat het in het gras glijden. De tuin van mijn beste vriendin Lizette is een puinhoop, ook door de aanleg van de nieuwe vijver. Lizette trekt nu door Australië, alleen in het gezelschap van een rugzak. En ik ben ook weer alleen. Bijna een halfjaar na de begrafenis erken ik dat nog steeds niet. Een soort zelfbescherming door ontkenning. En het werkt soms nog ook.

Opnieuw hoor ik gekreun. Lichtelijk geïrriteerd pak ik de glazen kan met limonade. De ijsblokjes rinkelen als ik mijn glas volschenk. In een paar slokken drink ik het halfleeg. Vanaf nu besluit ik het geluid te negeren. Met een harde ruk trek ik aan de leuning van mijn tuinstoel, zodat ik bijna helemaal horizontaal lig. Automatisch zak ik weg in het dikke zachte kussen. De zon is, zelfs nu in de namiddag, heet en scherp.

Ik sluit mijn ogen. De kreunen van hiernaast vertellen over pijn of seks. Of allebei. Wat het ook is, ze geven me een onbehaaglijk gevoel. Een zo'n kreet eindigt plots als schreeuw en ik voel mijn hart bonken. De volgende uitroep doet me opveren

en zorgt ervoor dat ik me met knijpende handen vastklamp aan de stoeleuning. In een reflex kijk ik naar Nicole, ze kijkt me met grote ogen aan. Vlug spring ik op en snel naar de schutting. Maar ik kan er niet overheen kijken, zelfs niet als ik op mijn tenen ga staan. Als ik iets zoek om op te klimmen, zie ik Nicole opeens niet meer. Ik draai me om zodat ik een beter zicht heb over de gehele lengte van de tuin.

Geen Nicole.

Via de openstaande tuindeuren kijk ik de woonkamer in.

Niemand.

‘Nicole!’ schreeuw ik.

In vijf stappen ben ik bij de vijver. Die is leeg, op drie My Little Pony’s na. Ik kijk opzij en dan zie ik het.

Het gat.

Er zit een kleine opening in het hek naar de tuin van buurvrouw Julia. Door de struiken ervoor valt het nauwelijks op. De afgelopen week heb ik Nicole meerdere keren vermanend toegesproken er niet doorheen te kruipen. Julia heeft mijn dochter namelijk een paar maal teruggebracht. Hoewel Nicole het goed schijnt te kunnen vinden met mijn wat afstandelijke buurvrouw, wil ik het niet hebben.

Ik buk en kijk door de opening. O, mijn god, daar is ze. Mijn meisje.

‘Nicole!’ roep ik.

Julia ligt naast haar in het gras, haar gezicht is vreselijk wit. En er zit bloed op haar wang. Ze houdt Nicole bij haar bovenarmpje vast en praat, op fluisterton. Als ik mijn dochters naam nogmaals roep, kijkt ze om.

Hulpeloos.

‘Julia!’ schreeuw ik, maar mijn buurvrouw reageert niet. Ze gaat door met fluisteren. De angstige blik van Nicole jaagt paniek door mijn hele lichaam. Meteen laat ik me op mijn knieën vallen en probeer door het gat te kruipen. Ik moet naar mijn dochter toe. Ze moet daar weg. Er is iets heel erg mis.

De opening is veel te klein. Alleen mijn hoofd en een deel van

mijn linkerschouder kan ik erdoorheen wringen. Mijn rechterschouder schuurt langs de rand en ik voel een stekende pijn.

‘Mama!’

De kreet van mijn dochter snijdt dwars door me heen.

Nicole probeert weg te komen van de buurvrouw, maar die houdt haar armpje nog steeds vast. Julia’s lange, dunne vingers knijpen in Nicoles bruine vel. Ze fluistert maar door, steeds dezelfde tonen. Onduidelijke woorden.

‘Mama is zo bij je!’ schreeuw ik. Het komt schor uit mijn keel.

Ik sta op en ren de tuin door. Gooi de poort open. In het steegje ben ik vrijwel meteen bij de achterdeur van de tuin van Julia. Ik grijp de deurklink en duw. De klink gaat wel omlaag, maar de poort blijft onwrikbaar dichtzitten. Ik rammel en geef er een trap tegen. Het gesnik van mijn dochter maakt me wanhopig.

Mijn voet vindt houvast: de schutting is opgebouwd uit om en om getimmerde planken met ruimtes ertussen. Twee planken omhoog en ik kijk over de schutting heen. Nog steeds hetzelfde tafereel. Nicole en Julia, met hun hoofden vlak bij elkaar. Mijn buurvrouw ligt languit, steunend op een trillende arm. Haar bleke gelaat staat in sterk contrast met het gebruide gezichtje van Nicole. Ik klim over de schutting heen, spring en sta in de tuin. Over mijn eigen benen struikelend, sprint ik naar mijn dochter. Die komt al naar me toe gerend. Julia ligt nu languit, bewegingloos in het gras. Ik kniel en sluit Nicole in mijn armen. We rillen allebei. Als ik opkijk zie ik een gedaante in de huiskamer. De persoon beweegt richting de openstaande deur en een hand met een glinsterend voorwerp wordt zichtbaar. Een pistool, een mes? Snel adem ik een aantal keren in en uit om de schok die door mijn lichaam gaat te kunnen opvangen, pak mijn meisje op en ren weer naar de poort. Nicole zit zwaar op mijn ene arm en met mijn vrije hand pak ik het hendeltje van het roestige slot dat de poort afsluit. Het stukje metaal glibbert in mijn zweterige hand. Eindelijk gaat het slot open en ben ik in de steeg.

Mijn dunne teenslippers bonken op de stenen. Ik ren voorbij onze tuin, want als ik daarin ga, en de indringer komt me achter-

na, dan zitten we meteen in de val. Ik moet de steeg uit, de openbare weg op.

Achteromkijken durf ik niet.

Als ik het einde van de steeg heb bereikt, kijk ik naar links. Dan naar rechts. Voor me ligt een stille straat. Rechts zie ik groen. Struiken. Ik neem een besluit en duik daarachter. Terwijl ik mezelf zo klein mogelijk maak, druk ik Nicoles rillende lichaampje stijf tegen me aan. Mijn ademhaling komt net weer op orde als ik voetstappen hoor. Rennende voetstappen, vanuit de steeg. Op eens staan ze stil, net als mijn ademhaling. Precies op dat moment begint Nicole te jammeren. Panisch van angst leg ik mijn hand op haar mond en trek haar nog dichter tegen me aan. Haar warme lijfje schokt; ze kan niet stoppen met huilen.

Zo zitten we daar. Wachtend. Huiverend voor wat er komen gaat. De voetstappen zetten zich weer in beweging. En worden luider.

Ze komen onze kant op.